

De Herinnering

Colofon

ISBN: 978 90 8954 323 3

1e druk 2011

© 2011 Engelina Hauptmeijer

Trefwoord: Liefde-Herinnering

Exemplaren zijn te bestellen via de boekhandel

of rechtstreeks bij de uitgeverij:

Uitgeverij Elikser B.V.

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

Telefoon: 058-2894857

www.elikser.nl

Foto omslag: Hans Hauptmeijer

Vormgeving omslag en binnenwerk: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaand schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

De Herinnering

Engelina Hauptmeijer

Inhoudsopgave

Voorwoord	7
1. Inleiding	11
2. De ontmoeting	13
3. Ontmoeting met Schaduw	23
4. Vergeving	31
5. Terugblik vorige levens	37
6. Jezus	49
7. Mijn geestverwanten	53
8. De macht van gedachten	55
9. Mijn zielsdelen	63
10. Mijn geliefde	67
11. Voorbereiding op mijn nieuwe rol	69
12. De schaduw en het ego	77
13. Het herinneren	79
14. Het doel van het aardse	83
15. Gelukzaligheid	93
16. Voor altijd bij elkander	105
17. Mijn afdaling naar het aardse	111
18. Het Zelf	113

Voorwoord

Via dit boek mocht ik mij weer een bewustzijn herinneren zoals dat existeert in de geestelijke wereld. Een bewustzijn dat ook bij mij voor een groot deel was gewist uit mijn herinnering, alhoewel ik mij als jong meisje deze wereld of dit bewustzijn wel herinnerde, zij het dat mijn omgeving niet kon zien wat ik wel zag, dat waar ik altijd blij van werd. Totdat ik mij er bewust van werd dat ik niet geloofd werd als ik vertelde wie en wat ik zag. Iedereen keek mij raar aan, en ik mocht er niet meer over praten. Ik ben dit fenomeen toen gaan ontkennen en heb het diep weggestopt. Ik was nog een kind en wilde gewoon bij het gezin horen. Door de jaren heen, via mijn dromen, werd ik herinnerd aan waar ik ondertussen zo bang voor geworden was: de geestelijke wereld.

Tot ik op een dag in aanraking kwam met een paranormaal genezer. Zij bracht mij weer in contact met de geestelijke wereld. Zij herinnerde mij opnieuw aan mijn eigen helderheid.

Zij was het ook die mij voorspelde dat ik mijn lieve man zou ontmoeten. Ik kon haar voorspelling in eerste instantie niet voor waar aannemen, ondanks dat ik hem zelf al vele malen in mijn dromen had ontmoet. Uiteindelijk werden mijn dromen en de voorspelling bewaarheid. Ik ontmoette de man die ik in mijn dromen herkende als mijn geliefde daadwerkelijk. Door zijn komst in mijn leven kon ik mijn hart weer openstellen, durfde ik weer open te staan voor die prachtige liefde waarvan ik was gaan geloven dat zij ook een fantasie was van mijzelf.

Mijn lieve man vertelde mij vanaf het begin dat hij wist dat ik

zeer helder was. Ik lachte dan en gaf hem als antwoord: “Dat is voor mij niet weggelegd.” Maar mede dankzij hem kon ik het fenomeen van die andere wereld weer accepteren.

Samen hebben wij veel boeken gelezen die door personen waren geschreven die ook ‘wakker’ waren gemaakt door hun gidsen.

Nu ruim vijf jaar geleden, op mijn 55ste, werd ik wakker gemaakt door de man die ik als kind al om mij heen zag: Jezus. Hij herinnerde mij eraan dat er wel degelijk een geestelijke wereld rondom ons is. Een wereld waar wij ons nimmer van kunnen scheiden.

Ik had ondertussen al een aantal keren een verschijning mogen ervaren van personen die ik kende en die al over waren gegaan. In eerste instantie wist ik dat wat ik mocht aanschouwen waar was. Direct daarna deed ik het louter af als zijnde ‘mijn fantasie’; zoals ik dat vroeger ook gedaan had, toen ik nog kind was. Toch werd ik steeds intenser geconfronteerd met die andere wereld.

Jezus liet mij me opnieuw bewust worden van deze wereld. Door mijn angst, die nog steeds tegen mij werkte, wees ik hem af. Ik wilde er niet aan herinnerd worden. Maar wat ik ook deed, Jezus liet zich niet afwijzen. Wij hadden een missie te volbrengen. Een missie die in het teken zou staan van de geestelijke wereld, voornamelijk zoals de geestelijke wereld en haar bewoners bestaan. Jezus zelf zou mij in deze missie begeleiden.

Ik was al geruime tijd bezig met mijn eerste boek, ‘Persoonlijke verlossing’, toen Jezus mij dit boek, ‘De Herinnering’, liet opschrijven. Eerst dacht ik dat het om de herinnering van een willekeurige persoon ging, tot ik begreep dat het over mijn persoonlijke herinnering ging. Vanuit een intense angst

heb ik destijds het eerst geschrevene gewist. Ik was ervan overtuigd dat ik een dergelijke ervaring nooit had gehad. Toch liet hij mij het boek opnieuw schrijven. Dat gebeurde enkele maanden voor mijn boek 'Persoonlijke verlossing' uitgegeven werd.

Mijn lieve man vond het een prachtige liefdesroman. Wat Jezus niet bereikte, bereikte mijn man wel. Hij stimuleerde mij om dit boek af te maken. Vervolgens stuurde ik dit manuscript naar uitgeefster Jitske Kingma. Zij werd getroffen door wat zij las. Ik ben haar innig dankbaar dat zij dit boek wil uitgeven.

Nu ben ik trots op het boek dat in eerste instantie zo veel voeten in de aarde had.

Mijn hart is gevuld met dankbaarheid. Dankbaarheid omdat ik in staat werd gesteld om de herinnering van de geestelijke wereld weer helder te maken.

In liefde geef ik deze Herinnering door aan mijn zielsgenoten!

1. Inleiding

In dit boek, ‘De Herinnering’, geef ik weer hoe de geestelijke wereld existeert. Velen leven met het idee dat er na de ‘dood’ niets meer is. Velen onder jullie mochten echter ook in liefde doorgeven dat er nog een wereld rondom jullie is, doch feit is dat er over het algemeen weinig mee gedaan wordt. Nog steeds denken velen onder jullie een zielsgenoot van het leven te kunnen beroven. In deze woelige tijden, waarin de meningen recht tegenover elkaar staan, laat ik deze mooie ‘herinnering’ opschrijven door mijn schrijfster. Het doel ervan is dat je je weer bewust mag worden van de geestelijke wereld. Velen zijn namelijk vergeten dat er buiten je bewustzijn om, nog een bewustzijn aanwezig is.

Eenieder heeft vele malen dezelfde weg afgelegd in het geestelijke. Door je dit fenomeen weer eigen te maken, zul je anders in het leven staan en het leven vanuit een ander perspectief ervaren. Je zal jezelf dan op een hoger plan zetten. Mijns inziens heeft de tijdgeest waarin jullie je al zo lang begeven, geen antwoord gegeven op de twee belangrijkste vragen die dikwijls aan mij worden gesteld: waar dient dit leven toe en is er een leven na dit leven?

Ik verzeker eenieder, ook zij die geen binding met mij hebben, dat de cirkel van het leven nooit onderbroken kan worden. Het leven laat zich door geen enkel geweld en door geen enkele ziekte onderbreken.

En ik weet! Ik ben de man die dezelfde weg heeft bewandeld als iedereen: ik ben Jezus.

Het geestelijke laat zich niet verbannen, zoals velen denken. Wij zijn er en wij hebben in principe met jullie allen in het

aardse een doel afgesproken: om van de planeet aarde hetzelfde paradijs te creëren als het paradijs in het geestelijke.

Al eeuwen sporen wij mensen op velerlei wijze aan om tot een hoger bewustzijn te komen. Velen hebben dit mooie plan met voeten getreden door elkaar iets op te dringen wat niet kan bestaan in het geestelijke, namelijk de religie en haar goden die zij vertegenwoordigt.

Ik herinner je eraan dat het goddelijke in alle harten floreert. Via dit boek herinner ik je ook aan een liefde die zo mooi is dat menigeen die haar heeft ontmoet er geen afstand van kan doen. Een liefde die in staat is om alle lijden te overwinnen. Zij tilt je boven jezelf uit.

De Herinnering zal je op weg helpen om weer dicht bij jezelf te komen en vanzelf bij het geestelijke. Samen kunnen wij in harmonie en liefde het doel bereiken dat lang geleden afgesproken is: het paradijs te creëren op de prachtige planeet aarde.

Verlos je van de drama's die je nu zo eigen hebt gemaakt. Ik vraag in liefde: verlos je van alles wat er niet meer toe doet, en richt je in liefde op dat mooie bewustzijn waar je voor bedoeld bent. Dit hoger bewustzijn was mijn grote voorbeeld ten tijde van mijn rol als Jezus. In liefde laat ik deze mooie herinnering opschrijven door mijn schrijfster. Ik ben de man die jullie allen kennen als Jezus!

2. De ontmoeting

Vol verbazing keek ik de kamer rond. Ik wist zeker dat ik een paar minuten geleden mijn ogen had gesloten om mij over te geven aan de dood. De dood waar ik zo veel angst voor had gehad en waarmee ik een intense strijd streed. Alles rondom mij deed er niet meer toe. Mijn lieve vrouw die niet van mijn zijde was geweken niet en mijn kinderen en kleinkinderen niet. Allen waren aanwezig en ik was mij zeer bewust van deze aanwezigheid. Toch deed het er niet toe. In de laatste momenten van mijn leven was ik bezig om de dood te pareren. Ik wilde niet dood!

Plots voelde ik een kracht in mij, die me mijn adem benam. Een kracht die zo vervuld was van liefde; deze liefde waar ik geen weet van had. Ik voelde een overweldigende liefde voor mijzelf. Ik kon niet anders dan me overgeven aan deze liefde. Dat was het moment waarop ik mijn ogen sloot om het leven, dat ik zo intens beleefd had, los te laten.

Nu keek ik vol verbazing in de kamer waar al mijn dierbaren probeerden mij te laten ontwaken. Mijn vrouw barstte in snikken uit en riep in haar verdriet dat zij niet kon leven zonder mij. Mijn kinderen probeerden haar te kalmeren, doch zij wierp zich op mijn lichaam en bleef tegen mij praten. Steeds herhaalde zij weer haar zin: "Lieverd, weet je niet meer wat je mij hebt beloofd? Altijd zou je bij me blijven!"

Ik probeerde me te concentreren om haar te antwoorden, om haar te vertellen dat ik nooit bij haar weg zou gaan.

Maar het lukte me niet. Ik voelde haar lichaam; dat lichaam dat ik zo intens liefhad. Heel haar wezen zat in mij. Zij, mijn mooie prachtige vrouw, wilde ik op geen enkele wijze pijn doen.

Tegelijkertijd zag ik een voor mij onbekende man bij mijn bed staan. Hij hielp mijn vrouw om op te staan. Mijn vrouw had het niet door. Ik werd mij er bewust van dat ik zowel mijn eigen gedachten hoorde, als al de gedachten van mijn vrouw en dierbaren. Ik kon het nauwelijks bevatten. Wat gebeurde er toch? En wat moest die vreemde man bij mij?

De man keek me doordringend aan. Met heldere woorden vertelde hij dat mijn tijd gekomen was om van dit leven en deze rol afscheid te nemen.

Ik wist niet wat ik hoorde. “Waar hebt u het over? Ik begrijp u niet,” riep ik uit.

Geduldig herhaalde de man zijn zin. Hij vervolgde: “Ik ben de man die jou mag begeleiden naar je thuishaven.”

Ontzet hoorde ik de man aan. Tegelijkertijd beseftte ik dat mijn vrouw en mijn dierbaren niets van het gesprek hadden gehoord. Hoe was dit mogelijk? Ik vroeg de man waar ik was, en meteen voegde ik eraan toe: “Naar mijn weten ben ik net doodgegaan. Hoe kan het dan mogelijk zijn dat ik met jou in gesprek ben?”

Ondanks de rare situatie voelde ik geen paniek of angst. Het enige wat ik beseftte, was dat ik dit niet kon bevatten.

De man antwoordde met heldere stem: “Over enkele momenten zul jij je lichaam verlaten. Probeer voor zover als je dat kunt de rust te bewaren. Je mag de aankomende tijd gebruiken om afscheid te nemen van je lieve vrouw en je dierbaren. Daarna kom ik je ophalen en zul je de antwoorden vinden op al je vragen.”

Voordat ik iets kon zeggen was de man vertrokken. Ik beseftte plots dat ik naar mijn eigen lichaam keek. Daarnaast zag ik mezelf in iets wat op mijn lichaam leek, maar dan veel jonger en energiever. Ik voelde een sterke stroom van ener-

gie door mij heengaan, wat mij verbaasde. Ik was immers ziek en dit kon dus niet waar zijn.

Toch verplaatste ik mij met een lichtheid die ik nog nooit gevoeld had. Ik ging tussen mijn dierbaren staan en keek met hen naar dat wat enkele ogenblikken geleden nog mijn lichaam was geweest. Mijn vrouw bleef maar om mij roepen. Ik legde mijn arm om haar heen en zachtjes wiegde ik haar. Zij reageerde hierop alsof ze dit bemerkte. Ze kalmeerde in haar roepen en haar lichaam ontspande zich. Haar gezicht, dat donker was van verdriet, klaarde wat op. Toch had zij niet door dat ik haar vasthield. Ik sprak zachtjes tegen haar. Resoluut, wat haar karakter zo markeerde, sprak ze met nog onvaste stem tegen haar dierbaren: “Het is goed zo, mijn lieve man is overgegaan, en ik voel vanuit mijn hart dat hij in goede handen is.” Daarop raadde zij de dierbaren aan om afscheid te nemen van de man die zo veel van hen gehouden had.

Een voor een namen mijn dierbaren afscheid van mij. Ik stond bij hen en troostte hen, hoewel zij dit niet beseften. Ik bleef constant bij mijn vrouw en hielp haar om deze dagen door te komen. Met heel mijn wezen troostte ik de vrouw waar ik zo waanzinnig van hield. Zachtjes zong ik voor haar, precies zoals ik dit altijd deed. In haar sensitiviteit wist zij dat ik bij haar was. Met mijn kussen in haar armen viel zij in slaap.

Ik zag mijn eigen begrafenis aan mij voorbijgaan, die ik met enige humor bekeek. In mijn leven zou ik dit, wat ik nu met eigen ogen aanschouwde, niet geloofd hebben; ik zou dit als onzin hebben afgedaan. Nu keek ik daadwerkelijk naar mijn eigen begrafenis met alle toeters en bellen die daarbij horen. Ik probeerde mijn gezicht weer in een plooi te krijgen, per

slot van rekening was dit een serieuze aangelegenheid, daar behoorde je niet om te lachen.

Ik mocht opgeteld nog drie dagen bij mijn lieve vrouw blijven. Gek genoeg telde ik nog steeds de dagen, zelfs de uren.

Plots stond de man weer voor mij en ik wist dat ik verder moest gaan. De man verzocht mij vriendelijk om met hem mee te gaan. Ik probeerde nog wat tijd te rekken, maar ondanks zijn vriendelijkheid dulde hij geen weerstand.

Ik besloot op datzelfde moment dat ik niet zomaar mee zou gaan. Vooralsnog wilde ik weten waar ik was en wat de bedoeling van dit alles was. Alsof de man mijn gedachten opving antwoordde hij: “Je bent in de geestelijke wereld. Dat is het andere bewustzijn, het bewustzijn waarheen jullie vertrekken als je leven of rol in het aardse beëindigd is.” Ongeduldig merkte ik op: “Man, praat niet in raadsels, ik begrijp er niets van.” En cynisch voegde ik eraan toe: “In raadsels was ik nooit goed.”

De man glimlachte en herhaalde zijn woorden nog maar eens: “Het geestelijke bewustzijn zal jou binnenkort duidelijk worden.”

Ik protesteerde door nog maar eens aan te halen dat ik dood was. “Met eigen ogen heb ik mijn levenloze lichaam aanschouwd. En ik wil weten wie jij bent.” Nog steeds had ik daar geen antwoord op gekregen.

De man antwoordde: “Ik verzeker je dat je al jouw vragen en antwoorden zal tegenkomen. Jouw herinnering aan het geestelijke bewustzijn komt terug op de reis waarin ik jou mee zal nemen.”

Daarmee moest ik het doen. Intuïtief wist ik dat de man geen kwade bedoelingen had. Voordat ik besepte wat er gebeurde, suisden wij weg van de voor mij bekende omgeving.

Ik voelde me zo licht als een veertje; tegelijkertijd voelde ik een energie waarvan ik niet wist dat deze bestond.

Even abrupt als wij weg waren gegaan stonden wij nu stil. Ik kreeg nauwelijks de tijd om mij te concentreren op waar we waren. Ik zag een groep personen staan, althans zo dacht ik.

Zachtjes voelde ik een hand op mijn rug en de man duwde mij naar de gedaantes toe.

Ik huiverde en wilde weg van deze plek. Op dat moment bedacht ik dat als dit de dood was, ik nu in de hel beland was. Nu voelde ik de paniek toeslaan. Wanhopig riep ik naar de man: “Wat moet ik hiermee? Ben ik echt in de hel beland?”

De man antwoordde: “De hel zoals jij dat bedoelt bestaat niet in de geestelijke wereld. Waar het om gaat is dat jij je weer mag gaan herinneren waarom je hier bent.” Hij voegde eraan toe: “Er ligt hier een taak voor jou om een medeziel te helpen die in de illusie is blijven zitten van het aardse. Luister naar de wijsheid in jou, zij zal je met raad en daad bijstaan.”

Vervolgens verdween hij weer. Ik stond daar ontredderd en weer kon ik niet bevatten wat de man bedoelde. Ik maande mijzelf tot rust en begon om me heen te kijken. Ik zag dat de gedaantes gehuld waren in iets wat leek op nevel, maar zeker was ik er niet van.

Zo rustig mogelijk liep ik op hen af. Ik moest een taak volbrengen. Ik wist nog niet hoe, maar iets in mij vertelde dat het belangrijk was. Ik begreep in ieder geval dat als ik de taak kon uitvoeren, ik van deze plek weg mocht.

De gedaantes leken mij niet op te merken, althans daar had het alle schijn van. Ik liep tussen hen in en hun wanhoop die ik voelde trof mij diep. Ik was hoogst verbaasd over deze ge-

voelens omdat ik een paar ogenblikken geleden de gedaantes de rug nog wilde toekeren. Nu wilde ik hen helpen. Ik begreep de wanhoop. Ze doolden zonder het te beseffen in een kleine cirkel rond. Ik ging in het midden van de cirkel staan en probeerde de aandacht van de gedaantes te trekken. Ze bleven in zichzelf gekeerd en bemerkten elkaar en mij niet. Ik begon te praten, wat leek te helpen. Een van de gedaantes stond stil en bekeek mij met ogen waar zo veel leed in lag dat ik als het ware één werd met het leed. Als vanzelf liep ik op de gedaante af en vroeg of ik iets kon doen om het leed te verzachten. De gedaante riep dat er niets was wat hem kon helpen. Aan zijn stem hoorde ik dat het om een man ging. Toch bleef ik vragen of ik hem kon helpen, omdat ik dat werkelijk wilde. Ik bemerkte dat ik ware compassie voor hem voelde. De gedaante reageerde uiteindelijk op mijn aandringen om hem te helpen. Hij vroeg waarom ik op deze plek aanwezig was, een plaats waar nog geen hond wilde verblijven. Ik vertelde hem dat ik drie dagen geleden nog in mijn bed lag om de dood, waar ik zo bang voor was geweest, te pareren. Hij keek mij bevreemd aan en antwoordde met een monotone stem: “Jij bent dood, net als wij.”

Weer sloeg de paniek toe. Ik probeerde kalm te blijven. Door de rust te bewaren besepte ik dat ik kon nadenken. Toch drong zich een doemscenario aan mij op; ik zag mij tussen de gedaantes staan met een triestheid die me bijna verstikte. Ik moest me beheersen om het niet uit te schreeuwen. Dit wilde ik toch echt niet. Ik werd mij er bewust van dat dit allemaal in luttele momenten door me heen ging. Ik wilde wegrennen van deze plaats en deze gedaantes. Toch was er iets in mij wat dit belemmerde. Ik hoorde een stem in mij zeggen: “Door te vluchten help jij jezelf niet.”

Ik riep: “Wie ben jij en waarom hoor ik jou in mij?”

“Ik ben jouw geweten,” antwoordde de stem. Mijn geweten? Ik begreep er niets van. Nu begon ik boos te worden. Tot nu toe was ik alleen ontzet geweest. Maar nu voelde ik kwaadheid.

In mijn kwaadheid riep ik: “Verklaar je nader! Verwacht je van mij dat ik dit alles begrijp?”

De stem die ik hoorde en die waarschijnlijk alleen voor mij bedoeld was, vertelde mij wederom: “Ik ben jouw geweten. Door mee te gaan in het drama van de gedaantes help jij jezelf niet. Ga bij jezelf te rade of jij vindt dat je dood bent.”

Ik had zo veel vragen over dit moment, maar toch besloot ik om te luisteren naar de stem in mij. Ik stelde mezelf daarop de vraag of ik dood was. Ja, ik was toch dood? Maar als ik dood was, hoe kon ik dan nadenken of voelen, zien en horen? Dit was de eerste keer dat ik deze vragen in ogenschouw nam.

Ik had altijd begrepen en geloofd dat er na de dood niets meer was. Maar hoe kon het dan zijn dat ik nog steeds existeerde, zoals in het leven voordat ik doodging? Ik kwam tot de conclusie dat ik niet dood was. Ik wist dat mijn lichaam zoals ik dat gekend had niet meer functioneerde. Dat had ik achtergelaten. Maar nog steeds begreep ik niet wat ik dan wel was.

De gedaante had niets meegekregen van mijn tumult. Passief stond hij daar bij zijn medegenoten. Ik moest mijn aandacht weer op de gedaante richten.

Nu ik ervan overtuigd was dat ik niet dood was, kon ik dit feit doorgeven aan de gedaante.

Weer sprak ik hem aan en vertelde ik hem dat ik ervan overtuigd was dat ik niet dood was.

Hij kon dus ook niet dood zijn, wij waren immers in gesprek met elkaar, al ging het dan over de dood. De gedaante

keek mij opmerkelijk aan en zei tegen mij dat hij me niet geloofde.

Daarop vroeg ik: “Wát geloof je niet?”

De gedaante antwoordde: “Wij leven niet meer! Hoe kan het dan gebeuren dat wij in gesprek zijn met elkaar?”

Schertsend voegde ik eraan toe: “Ik hoor je toch echt.”

De gedaante viel daarop stil. Net als ik was hij kennelijk niet in staat om dit te bevatten.

Ik vroeg hem of hij zich ervan bewust was dat hij in zekere zin ook nog een lichaam had. Hij veerde op en riep onthutst: “Jij weet werkelijk niet wat je zegt! Is dit omhulsel dat ik draag een lichaam?”

“Van dit omhulsel kun jij je ontdoen; vanzelf komt je lichaam terug. Niet in dezelfde staat als waarin je het achtergelaten hebt, maar het is wel een lichaam. Kijk maar naar mij.”

De gedaante keek naar mij alsof hij me nu voor het eerst zag. Hij strekte zijn arm en raakte mij aan. Op het moment dat hij me aanraakte werd ik vervuld van een diepe emotie. Ik werd me bewust van een herinnering waarin ik mij in dezelfde situatie bevond als de gedaante nu, lang geleden.

Ik verwerkte dit gegeven bijna net zo snel als de herinnering die als een flits voorbijkwam, alsof het samensmolt.

De gedaante week achteruit en vol ontzetting zag hij dat ook hij een lichaam kreeg. Hij werd zich ook weer bewust. Ik begreep dat de aanraking met mij hem zijn bewustzijn teruggaf.

Hij betastte zijn lichaam en vroeg: “Wat heb je met mij gedaan?”

“Niets,” antwoordde ik. “Jij hebt jezelf je bewustzijn teruggegeven. Door voor even je situatie los te laten ben je verlost van dit zijn!”

Mijn vriend, die voor enkele ogenblikken geleden nog een